

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 9Csp/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818202743
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3818202743.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza v právnej veci žalobcu: E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, XXX XX F., zast.: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 2.398,01 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.936,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.936,28 eur od 13.5.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 61,5%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou z 11.6.2018 domáhal zaplatenia sumy 2398,01 eur, čo odôvodnil tým, že dňa 10.01.2014 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4401021265 (ďalej len „Zmluva“), ktorej predmetom bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru na úhradu záväzkov uvedených v prílohe Zmluvy. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: Celková výška úveru - 6.660,- EUR, celková výška mesačnej splátky - 284,07 EUR, počet splátok - 36, ročná úroková sadzba - 28,10%, RPMN - 31,4% do 33,8%, priemerná hodnota RPMN - 12,84%, celková čiastka splatná spotrebiteľom - 9.982,08 EUR. Predmetná Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve sú nesprávne uvedené náležitosti Úverovej zmluvy: Výška RPMN uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) zákonným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie v žalobcom určenom percentuálnom rozmedzí. Označenie RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa a z povahy veci (RPMN ako presný údaj o výške nákladov vzťahujúcich sa na úver v rámci jedného kalendárneho roku) ani nemôže spĺňať požiadavku presnosti a jednoznačnosti vyjadrenia RPMN. Takúto požiadavku by splnil len prípad, ak by bola výška RPMN v čase uzavretia úverovej zmluvy uvedená v zmluve presným a jednoznačným spôsobom (presnou hodnotou). Ide pritom o zmluvnú podmienku, ktorá je zákonom stanovená a nemožno ju naplniť takou úpravou, ktorá by vyvolávala pochybnosti v právach a povinnostiach slabšej zmluvnej

strany (spotrebiteľa). Ak aj bolo v Zmluve dohodnuté, že presná výška RPMN bude klientovi oznámená po poskytnutí úveru (t.j. po uzatvorení zmluvy), opätovne ide o porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch; takáto úprava totiž už nevie spätne napraviť nedostatok už podpísanej úverovej zmluvy (v ktorej tento údaj nebol uvedený jednoznačne a teda sa spotrebiteľ v čase jej podpisu nevedel oboznámiť s jej presnou výškou) a okrem toho je zmluvnou klauzulou, ktorá je v danom zmluvnom vzťahu vynútená a zakomponovaná do spotrebiteľskej zmluvy tak, že spotrebiteľ daný dokument (vyhotovený vo formulárovej podobe) musí prijať ako celok, ak chce úver získať. Podobne sa vyjadrili vo svojich rozhodnutiach opakovane aj súdy Slovenskej republiky: napríklad v rozhodnutí sp. zn. 10Co/895/2014 Krajský súd v Žiline zo dňa 25.06.2015 uvádza „Je jednoznačné, že v prejednávanej veci, dotknutá zmluva neobsahuje údaj o RPMN v zmysle zákonných požiadaviek. Označenie údaj o RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaj vyjadrujúceho RPMN. V čase (v deň uzavretia úverovej zmluvy) musí byť uvedený v zmluve presný údaj o RPMN. Ide o zmluvnú podmienku, ktorá je zákonom stanovená a nemožno uvedenú zmluvnú podmienku obísť tak, aby vyvolala pochybnosti v právach a povinnostiach slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa). Uvedenú požiadavku zdôrazňuje samotný zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý absenciu či už údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru alebo údaj o RPMN za úver sankcionuje (vo vzťahu k dodávateľovi - poskytovateľovi úveru) bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou“, Krajský súd Bratislava Spisová značka, sp. zn. 3Co/51/2016 zo dňa 25. 05. 2017: „Konštatoval, že úverová zmluva uzavretá medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a žalovaným, neobsahuje konkrétne uvedenie RPMN, nakoľko v zmluve je uvedené len rozmedzie od 27,9 % do 29,2%. Zákon uvádza, že RPMN má byť vypočítaná na základe údajov, platných v čase uzavretia zmluvy spolu s uvedením všetkých predpokladov použitých na jej výpočet. Logickým a systematickým výkladom § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. dospel k záveru, že RPMN má byť v zmluve vyjadrená jedným konkrétnym číslom za tým účelom, aby spotrebiteľ mal už pri podpise zmluvy možnosť zväziť dopad zmluvných podmienok na následný vznik povinností vyplývajúcich zo zmluvy a hlavne vedel posúdiť všetky podmienky určenia výšky plnenia voči veriteľovi. Hoci v osobitnom dojednaní zmluvy spotrebiteľ vyhlasuje, že presnú výšku RPMN mu veriteľ oznámi po poskytnutí úveru, toto zmluvné dojednanie je v rozpore s § 9 ods. 6 zák. č. 129/2010 Z.z. Zdôraznil, že spotrebiteľ má právo poznať výšku RPMN ešte pred podpisom zmluvy a jej výška musí byť v zmluve špecifikovaná konkrétnym číslom, bez následnej možnosti jej modifikácie. V zmysle zákona sa spotrebiteľ nemôže vzdať práv, ktoré mu zaručuje a poskytuje zák. č. 129/2010 Z.z. S ohľadom na uvedené vyvodil, že predmetné vyhlásenie je neúčinné, v rozpore so zákonom a preto na jeho znenie nemôže prihliadnuť.“ Krajský súd Žilina sp. zn. 10Co/398/2015 zo dňa 10. 12. 2015 zdôraznil, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN). V dotknutej zmluve je tento údaj vymedzený rozpätím 48,90% - 51,80%. Hoci zmluva obsahuje vysvetlivku, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že mu bude oznámená veriteľom, okresný súd konštatoval, že označený zákon takúto možnosť dojednávania RPMN nepripúšťa. Je pritom výlučne vecou veriteľa, kedy z titulu úveru poukáže peniaze dlžníkovi. Zákonným následkom nedodržania kogentnej právnej úpravy je fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru.... Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výška RPMN musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyjadrená jediným údajom, a nie rozpätím, resp. intervalom. Ak by sa akceptoval výklad (minimálne) naznačovaný odvolateľom, že postačí uviesť minimálnu a maximálnu výšku RPMN, potom by pri použití tohto argumentu ad absurdum postačovalo uvedenie RPMN napríklad od 0% do 100%. Je nepochybné, že takéto vyjadrenie by úplne negovalo význam RPMN. Vzhľadom na doktrinálny charakter ochrany spotrebiteľa je nutné pri výklade právnych noriem zvoliť taký prístup, ktorý ani za použitia argumentu ad absurdum neumožní znevýhodnenie spotrebiteľa. Presne takýmto výkladom je trvanie na požiadavke presne definovaného - jediného - číselného údaj o RPMN; čo presne zodpovedá i textu zákona. Nadväzne je potrebné mať za to, že predmetná zmluva o úvere neobsahovala údaj o RPMN, keďže uvedenie nepresného, eventuálne nepravdivého, údaj o RPMN sa vo svojich dôsledkoch rovná neuvedeniu tohto údaju vôbec. Len na okraj krajský súd dodal, že údaj o RPMN je jedným z rozhodujúcich, podľa ktorých sa spotrebiteľ môže orientovať v ponuke úverov od rôznych poskytovateľov a rozhodnúť sa pre využitie ponuky toho z nich, ktorá mu najviac vyhovuje. Navyše, je nepochybné, že stranou záväzkového vzťahu, ktorá v plnej miere určuje spôsob uzatvárania zmluvy, jej obsah a v neposlednom rade i deň (reálneho) poskytnutia úveru, je navrhovateľ. Preto možno od neho požadovať, aby jednotlivé procesy prispôbil potrebe dôsledného rešpektovania zákonných ustanovení - okrem iného - tiež o RPMN a v ďalších prípadoch, pričom v mnohých týchto prípadoch bol práve žalovaný stranou súdneho konania, kde súdy uvedeným spôsobom rozhodli a konštatovali nezákonnosť podmienok uvedených v zmluvách uzatváraných zo strany žalovaného. Vzhľadom na

vyššie uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca bol v zmysle Zmluvy povinný uhrádzať na účet žalovaného každý mesiac tiež určitú sumu poplatkov, ktoré však zjavne nezohľadnil do celkových nákladov spotrebiteľského úveru, a teda aj z tohto dôvodu je zrejmé, že výška RPMN nie je a ani nemôže byť určená správne (keďže žalovaný tieto poplatky v rámci výpočtu nezohľadnil). Uvedené je absolútne akceptovaný záver aj v rámci súdnych rozhodnutí (súdy pritom posudzovali aj priamo zmluvy uzatvorené medzi žalovaným a jeho klientami a zhodnotili nezákonnosť takého postupu žalovaného). Napríklad Okresný súd Prievidza, sp. zn. 15C/43/2015 „V tejto súvislosti súd poukazuje na § 19 odč. 2 citovaného zákona, ktorý uvádza, že pre účely RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov a podobne. Je zrejmé, že odporca mal platiť aj poplatok za zmenu výšky splátok v každej splátke, ďalej je povinný platiť poplatok za službu - odloženie splátky, ktoré sumy zjavne neboli zohľadnené v celkových nákladoch spotrebiteľa. Možno mať dôvodné pochybnosti o tom, či odporca ako spotrebiteľ mal záujem o takúto „službu“, keď v čase uzatvárania zmluvy nie je zrejmé, či bude nútený žiadať o zmenu výšky splátok, počte splátok a podobne, nehovoriac o tom, že navrhovateľ ako veriteľ nevyvažuje tento poplatok žiadnym protiplnením. Dojednanie takéhoto poplatku, ako i poplatku za vedenie účtu / bod 41.zmluvy/ je v rozpore s § 9 odst. 10 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Aj z týchto dôvodov musí byť údaj o výške RPMN zjavne určený nesprávne, pretože celková čiastka splatená spotrebiteľom nezohľadňuje aj tieto výdavky, tieto poplatky sú evidentne zahrnuté v splátkach. V zmysle uvedeného súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona.“ Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/725/2015: „Z predmetnej zmluvy vyplýva, že odporkyňa mala platiť aj poplatok za zmenu výšky splátok 0,30 eur v každej splátke, čo predstavuje pri počte 48 splátok sumu 14,40 eur, ktorá suma nebola evidentne zohľadnená v celkových nákladoch spotrebiteľa. Možno mať aj dôvodné pochybnosti o tom, či odporkyňa ako spotrebiteľ mala záujem o takúto „službu“, keď v čase uzavretia zmluvy nie je zrejmé, či bude nútená žiadať o zmenu výšky splátok, ich počet. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že navrhovateľ ako veriteľ nevyžaduje tento poplatok žiadnym protiplnením. S poukazom na tieto dôvody, súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., preto má navrhovateľ nárok len na zaplatenie sumy rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom a splatenou jeho časťou.“ Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa ust. § 11 odst. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkový. Napríklad podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.02.2014, sp. zn. 23Co/158/2013 - 57: „V zmluve chýba aj druhá náležitosť a to doba trvania zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, je tam len údaj o konečnej splatnosti, pričom uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje dve náležitosti a v zmluve je len jedna z nich... spôsobuje to bezúročnosť a bezpoplatkovosť.“ Rovnako aj v prípade doby trvania zmluvy zákonodarca celkom jednoznačne zakotvil, že v prípade jej absencie sa úverová zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedené vyplýva aj z judikatúry slovenských súdov, napríklad Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 14.07.2015, sp. zn. 17Co/2/2015 „Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v zmluve nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ je však tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti

v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.“ Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 2C/72/2015: „Z obsahu zmluvy nie je možné zistiť údaj o jej trvaní a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pritom zo znenia zákona aj z jeho účelu je nepochybné, že údaj o konečnej splatnosti má byť uvedený zreteľne a jasne pre každého, aj pre tzv. priemerného spotrebiteľa. Významom zákonného ustanovenia o termíne konečnej splatnosti je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Ďalej cituje rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 18.02.2016, sp. zn. 16Co/267/2015 „Vyžaduje sa teda presná časová špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétnych časových údajov, ktoré budú termíny splátok a konečnú splatnosť úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná zmluva tieto presné údaje neobsahuje, nemožno mať za to, že tieto nedostatky možno nahraďiť apelovaním na potenciónnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu termínu konečnej splatnosti úveru matematickými operáciami z iných dostupných údajov v zmluve.“ Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 11.04.2014, sp.zn. 20C/136/2013: „Zákonodarca požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Zákonodarca okrem údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, o výške, počte a termíne splátok, ktoré predmetná zmluva obsahuje, vyžaduje pre riadnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere i uvedenie osobitného údaja o dátume konečnej splatnosti úveru, pričom podľa názoru súdu nestačí len všeobecný odkaz na úhradu poslednej splátky v obchodných podmienkach. Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z. z. sankcionuje absenciu termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve bezúročnosťou a bezodplatnosťou úveru.“. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Nesprávne uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom a neplatne uzatvorené poistenie V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, náležitosťou zmluvy musí byť údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Pri vynásobení počtu splátok 36 x 284,07 EUR je zrejmé, že žalobca mal zaplatiť celkovú čiastku 10.226,52 EUR, pričom žalovaný v zmluve udáva celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom 9.982,08 EUR. Tento rozdiel vyplýva z toho, že v žalovaným uvádzanej celkovej splatnej čiastke nie je zahrnutá časť splátky, ktorá predstavuje poistné, ako úhradu za poistenie v sume 5,30 EUR mesačne (čo predstavuje 1,90 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia) označené ako „dobrovoľné“ poistenie Balíček ŠTANDARD a poplatky za službu vo výške 1,49 EUR mesačne (bod 51 Zmluvy). Žalovaný jednostranne nanútil žalobcovi poistenie, pričom zo Zmluvy je zrejmé, že jednak žalobca nemal možnosť odmietnuť poistenie, rovnako voľba poistenia je vopred vpísaná do žalovaným pripravenej formulárovej Zmluvy. Celková suma poistného vzhľadom k počtu splátok 36x5,30 predstavuje 190,80 EUR, ktoré žalovaný zinkasoval od žalobcu za službu, resp. poistenie z poistnej zmluvy, ktorá nebola riadne uzatvorená. Z vyššie uvedeného vyplýva, že celková suma splatná spotrebiteľom predstavuje sumu 10.226,52 EUR a nie 9.982,08 EUR (ako je uvedené nesprávne v Zmluve). Podobnými prípadmi sa už zaoberali opakovane aj sudy Slovenskej republiky a dospeli k nasledovným záverom; napríklad Krajský súd Trenčín zo dňa 17.12.2013, sp. zn. 6Co/390/2013 „...v zmluve nie je správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom táto je uvedená v neprospech spotrebiteľa, t. j. nižšou sumou, než ktorú mal odporca podľa zmluvy zaplatiť. Nie je splnením zákonnej požiadavky uviesť náležitosť zmluvy, pokiaľ je táto v zmluve uvedená len formálne alebo nepresne, pokiaľ nezodpovedá skutočnosti a v zmluve je uvedená v neprospech spotrebiteľa.“ alebo tiež Krajský súd Trenčín zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 17Co/1035/2014 „...Podľa súdnej praxe sa za uvedenie celkovej konečnej sumy nepovažuje uvedenie výšky jednotlivých splátok a počet ako sa toho dovoľáva navrhovateľ ale v záujme správnej informovanosti dlžníka je potrebné uviesť jednoznačne jednu výslednú sumu úveru a príslušenstva, a to jednou sumou aby mu tak bolo vopred jednoznačne zrejmé, na zaplatenie akej sumy sa zaväzuje. Už samotná táto okolnosť v dôsledku znenia ust. § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z., postačuje pre záver o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho dlžník má povinnosť vrátiť len sumu úveru zníženú o sumy, ktoré medzi časom zaplatil.“ Poistenie upravené v Zmluve je neplatne dohodnuté z dôvodu, že nespĺňa ani základné požiadavky v zmysle právnej úpravy, ktorých splnenie je potrebné za účelom vzniku platného záväzkového vzťahu - poistnej zmluvy. Uvedené bolo konštatované opakovane v množstve súdnych rozhodnutí, ktoré posudzovali aj rovnaký zmluvný vzťah uzatvorený medzi žalovaným a jeho klientami; Okresný súd v Dunajskej Strede zo dňa 10.03.2015, sp.

zn. 9C/16/2015 „Vo vzťahu k uplatnenému poistnému vo výške 26,06 eur súd považoval toto dojednanie za neplatné, jedná sa o uzatvorenie poistnej zmluvy na základe textu uvedeného v zmluve v bode 5.1 „ poistenie výdavkov (dobrovoľné)“ Balíček Premium : klient podpisom zmluvy súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, strany pravidelného zdroja príjmu a ďalej len pre prípad invalidity alebo smrť následkom úrazu. Úhrada za poistenie Premium 5,30 eur mesačne 7,50 % z pravidelnej mesačnej splátky bez poistenia)“. Predmetný nárok je nedôvodný nakoľko nezodpovedá ust. § 788 a nasl. OZ o poistných zmluvách. Žalobca nepredložil súdu žiadny iný doklad preukazujúci vznik poistenia, preto súd aj v tejto časti návrh zamietol.“ Okresný súd Svidník zo dňa 04.03.2015, sp. zn. 2C/219/2014 „Údaje o prijatí súboru poistenia boli súčasťou zmluvy o úvere vopred pripravenej zo strany žalobcu, pričom bod 63 Zmluvy (označený ako balíček +) je vyznačený len výpočtovou technikou bez podpisu spotrebiteľa), a to hneď vedľa bodu 62 Zmluvy (balíček Prémium), ktorý vyznačený nie je. Takéto znenie zmluvy sa súdu javí ako stanovenie alternatívnej možnosti spotrebiteľa vybrať si z dvoch balíčkov poistenia, keď žalobca (resp. jeho splnomocnený zástupca) pri uzatváraní zmluvy následne vyznačí v zmluve jednu (spotrebiteľom zvolenú) alternatívu (balíček + alebo balíček Prémium). Súd tak mal pochybnosti o skutočnom oboznámení sa žalovaného (spotrebiteľa) s obsahom poistenia a znením mal pochybnosti o skutočnom oboznámení sa žalovaného (spotrebiteľa) s obsahom poistenia a znením všeobecných poistných podmienok, pričom priemernému spotrebiteľovi nemusí byť zrejmý ani význam tohto pojmu. Len samotné zaškrtnutie vyznačenia poisteného balíčka zástupcom žalobcu do formuláru Úverovej zmluvy v časti, ktorá splyva s ostatnými bodmi Úverovej zmluvy nie je možné považovať za poistnú zmluvu platne uzavretú.“ alebo tiež Okresný súd Prievidza, sp. zn. 15C/43/2015 „Spôsob, akým „ právny predchodca navrhovateľa“ dojednáva poistenie, nemôže požívať právnu ochranu. Podmienky poistenia, rozsah poistenia, výšku poistného, splatnosť a podobne zmluva vôbec neupravuje, bližšie podmienky sú upravené až v hlave 15. Poistenie, pričom nie je zrejmé, či sa odporca s týmito podmienkami oboznámil v čase akceptácie zmluvy, t.j. jej podpisu 13.5.2013. Okrem toho ak sa má výška poistného odvíjať od výšky mesačnej splátky, keďže súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov a nemožno uvažovať o správnosti výšky mesačnej splátky, nie je možné považovať ani výšku poistného za platne dojednanú, čo odporuje i náležitostiam poistnej zmluvy podľa § 788 Občianskeho zákonníka, keď zmluva neposkytuje ani taký základný ako je poisťovňa, s ktorou sa má poistný vzťah dojednávať. Odporca pritom vôbec nemal vedomosť aký druh poistenia mal byť dojednaný. Z tohto dôvodu považuje súd poistenie dohodnuté za neplatné /§ 39 Občianskeho zákonníka/.“ Výška úrokovej sadzby uvedená v Zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/>> financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 11,71 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci január 2014. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 28,10 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Keďže dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikovali opakovane súdy Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 31.07.2009, sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 „V tejto súvislosti sa dovolací súd stotožňuje s názorom prezentovaným v mimoriadnom dovolaní, že právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah, bez ohľadu na zmluvnú voľnosť ho stanoviť a bez ohľadu na to, kto rozpor s dobrými mravmi zaviniť, ako i na to, či druhá strana pri vzniku zmluvy bola v dobrej viere, dostane do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje (niekedy aj v právnych normách), aký má byť obsah tohto právneho úkonu tak, aby bol v súlade so základnými morálnymi zásadami. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu Prešov zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3Co/114/2014 „Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako

100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/3/2015 „Odvolateľ síce dôvodne poukazuje na špecifiká nebankového sektoru, no podľa názoru odvolacieho súdu aj prevýšenie úrokov o 50 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami plne pokrýva obavy poskytovateľov úverov nebankového typu, najmä ak majú rovnakú povinnosť posudzovať bonitu spotrebiteľa. Prevýšenie úročenia o viac ako 50% priemeru v bankách je už netolerovateľné a odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý odmietol chrániť úroky prevyšujúce úroky v bankách viac ako o polovicu. Úroky vyššie ako polovicu oproti priemeru v bankách za porovnateľný produkt sú zvlášť v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné, v rozpore s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa s dobrým mravom, tým pádom ako absolútne neplatnú. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie, treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby, ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Absencia úrokovej sadzby (alebo jej neplatnosť) môže byť dokonca považovaná za taký vážny nedostatok, ktorý spôsobuje neplatnosť Zmluvy ako takej (keďže podstatnou náležitosťou zmluvy je práve dohoda o výške úrokovej sadzby, ktorá v tomto prípade nie je platná); na základe uvedeného je teda Zmluvu dokonca možné považovať za neplatnú pre absenciu jej podstatnej náležitosti (platné dojednanie o úroku), čoho dôsledkom je podľa zásad o bezdôvodnom obohatení povinnosť vrátiť si navzájom poskytnuté plnenia - teda výlučne povinnosť vrátenia istiny poskytnutého úveru (obdobne bolo konštatované napr. v rozhodnutí Krajského súdu Prešov zo dňa 18.12.2014, sp.zn. 8Co/112/2014). Žalobca sa zrejme nesúladi Zmluvy so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 13.04.2017 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory zmluvy so zákonom. Žalovaný do dnešného dňa nevyjadril svoj postoj k doriešeniu danej veci mimosúdnu cestou. Na základe vyššie uvedeného sa poskytnutý úver zo Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že žalobca má povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny. Ku dňu vypracovania žaloby žalobca splatil žalovanému sumu vo výške 9.058,01 EUR. Z toho vyplýva, že žalobca uhradil nad rámec istiny sumu vo výške 2.398,01 EUR. Táto čiastka prevyšujúca istinu predstavuje preplatok, ktorý žalobca uhradil. Preplatok zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Podľa ust. § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Žalobca požaduje vrátiť preplatok späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.398,01 EUR odo dňa 13.05.2017 (t.j. 30 dní po vypracovaní predsporovej výzvy, pričom táto doba zohľadňuje aj čas prepravy a primeranú dobu pre žalovaného na to, aby bezdôvodné obohatenie vydal), až do zaplatenia. Ďalej žiadal priznať trovy konania.

2. Platobným rozkazom 9Csp57/2018 zo dňa 12.06.2018 zaviazal súd žalovaného, aby zaplatil žalobcovi sumu 2.398,01 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.398,01 eur od 13.05.2017 do zaplatenia a nahradil žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 265,10 eur a to k rukám právneho zástupcu žalobcu.

3. Proti doručenému platobnému rozkazu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odpor, a to z nasledovných dôvodov: Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené.

Bezdôvodným obohatením je predovšetkým majetkový prospech získaný: plnením bez právneho dôvodu, alebo plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 ObčZ) alebo ak sa bezdôvodne obohatil ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 ObčZ). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmovou inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. Mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011) Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Zmluvné strany sa na základe úverovej zmluvy dohodli na bežných mesačných splátkach vo výške 284,07 eur. Žalobca teda uhrádzal jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. V danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.) b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému sumu 284,07 eur mesačne. d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmovou žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú. 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 18.03.2016. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 18.03.2018 premlčaný. Pokiaľ ide o spochybnenie správnosti hodnoty RPMN, žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp.zn. 43Co/24/2017, v ktorom súd vyhodnotil náležitosť RPMN uvedenú v rozmedzí od do za správnu a uvedenú korektné v zmysle zákonných náležitostí. „Odvolací súd však nesúhlasí s hodnotením súdu prvej inštancie, že údaje uvedené v zmluve o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) nespĺňajú požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaju vyjadrujúceho RPMN a označenie tohto údaju v zmluve v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nie je v súlade s úpravou vyššie citovaného § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie bolo zistené, že v zmluve uzavretej medzi stranami sporu sú pokiaľ ide o RPMN uvedené nasledovné údaje : „RPMN od 39,94 - 41, 7%, priemerná hodnota RPMN 19,53%, presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí

úveru.“ Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené údaje o RPMN spĺňajú požiadavku ustanovenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaný v zmluve uviedol rozmedzie RPMN z ktorého vychádzal s tým, že pri podpise úverovej zmluvy nie je presne uvedený termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov (v zmluve bola dohodnutá výplata úveru bankovým prevodom klientovi), v zmluve je tiež uvedené, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, s čím žalobkyňa súhlasila s tým, že presnú výšku RPMN jej spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Ako na to poukazoval žalovaný, z úpravy § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne konkrétnym číslom. Podľa názoru odvolacieho súdu sú v zmluve uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a skutočnosť, že je v zmluve uvedená RPMN v percentuálnom rozmedzí, s priemernou hodnotou RPMN a s tým, že presná hodnota RPMN podľa dňa poskytnutia úveru bola žalobkyňi oznámená, spĺňajú údaje o RPMN vyššie citovanú úpravu § 9 ods. 2 písm. j) zákona, v zmluve je uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.“ Obdobný názor uviedol vo svojom rozsudku zo dňa 21.03.2018 aj Okresný súd Senica v konaní vedenom pod sp.zn. 9Csp/188/2017 v znení: „Uvedenie RPMN v zmluve je potrebné z dôvodu, aby mal spotrebiteľ informáciu o tom, aké sú celkové náklady spojené s poskytnutým úverom, nakoľko úroková sadzba častokrát nie je jediným nákladom spojeným s úverom. V danom prípade mal spotrebiteľ, teda žalobca v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere, jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je najviac vo výške 22,4%, príp. môže byť až o 0,9% nižšia, a na základe uvedeného mal možnosť sa rozhodnúť, či úver s RPMN vo výške 22,4% uzatvorí, alebo nie. Uvedené rozpätie je minimálne, žiadnym spôsobom spotrebiteľa nezavádza. Navyše, suma, o ktorú žalobca úver preplatil, teda suma celkových nákladov spojených s úverom bola v zmluve uvedená jednoznačne, presnou sumou už v čase jej podpisu, a teda spotrebiteľ mal k dispozícii informáciu, na základe ktorej sa mohol kvalifikovane rozhodnúť. Navyše, tak ako vo svojom rozhodnutí sp. zn. 43Co 24/2017 uvádza Krajský súd v Banskej Bystrici, z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom, s čím sa stotožňuje aj tunajší súd. Podľa názoru súdu nebolo by v súlade s princípom spravodlivosti z dôvodu uvedenia RPMN vo forme percentuálneho rozpätia, ktoré nemalo pre žalobcu akékoľvek negatívne následky, postihovať úver sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Takýto nepochybne nebol ani zámer zákonodarcu pri implementácii európskej smernice do slovenského právneho systému. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti požadované zákonom, plnením na základe zmluvy k bezdôvodnému obohateniu žalovaného neprišlo a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.“ V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25, ktorým súd vyslovil názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Aj z novely zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 zreteľne vyplýva spôsob, akým sa majú konajúce súdy vysporiadať s posudzovaním jednotlivých náležitostí spotrebiteľských úverových zmlúv. Je preto nekorektným a nezákonným sankcionovať veriteľov bezúročnosťou a bez poplatnosťou úveru na základe výkladu, ktorý je v rozpore so samotným zákonom o spotrebiteľských úveroch. „Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).“ K trvaní zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol: Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru (podľa znenia účinného ku dňu vyhotovenia úverovej zmluvy). Aj keď Zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010

Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z.z. dosiahnutý. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp.zn. 10Csp/90/2017 v znení: „Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov, preto súd žalobu zamietol.“ Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Väčšina doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je datovaná skôr, ako došlo k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ ohľadne sporného výkladu nevyhnutných náležitostí úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Aj na základe tohto rozsudku by sa mal prispôbiť výklad vnútroštátnych súdov pri vyhodnocovaní bezúročnosti a bezpoplatnosti jednotlivých úverových zmlúv v prípade žalôb týkajúcich sa nevedenia nevyhnutných zákonných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, aby to v konečnom dôsledku nebol dodávateľ, komu nesprávnym výkladom zákonných ustanovení bude vznikať nedôvodne škoda. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu nie je sporné, že úroky za poskytnutie úveru sú vo svojej podstate „cenou“ za poskytnutie peňazí. Ekonomicky teda plnia podobnú funkciu ako cena v kúpnej zmluve, alebo nájomné v nájomnej zmluve. Súdna kontrola výšky úrokov prostredníctvom širokého výkladu dobrých mravov teda fakticky znamená, že súd sa púšťa do kontroly primeranosti zmluvných plnení - inými slovami, súd hľadá odpoveď na otázku, či je dohodnutá cena primeraná dohodnutému vzájomnému plneniu. Otázka, či by súdy mali kontrolovať primeranosť plnení je v právnej vede diskutovaná od čias rímskeho práva. Existujú právne poriadky, ktoré podobnú kontrolu pripúšťajú napr. cez inštitút *laesio enormis*. Slovenská právna úprava však kontrolu primeranosti plnení pripúšťa len v prípade, ak zároveň došlo k vade v kontraktačnom procese (napr. jedna zmluvná strana využila tieseň, neskúsenosť, atď. druhej zmluvnej strany). Samotný nepomer plnení na konštatovanie neplatnosti nepostačuje. Konkrétne ustanovenia § 39a a § 49 Občianskeho zákonníka upravujú hrubý nepomer vzájomných plnení alebo nápadne nevýhodné podmienky, avšak vždy len spolu s kumulatívnou podmienkou využitia tiesne, závislosti, alebo inej vady v kontraktačnom procese. Ak by bolo úlohou súdov zneplatňovať zmluvy pre hrubý nepomer vzájomných plnení (v tomto prípade nepomer výšky úrokov k poskytnutiu úveru) na základe § 39, boli by ustanovenia §§ 39a a 49 Občianskeho zákonníka obsolentné. Tento záver potvrdzuje napr. judikatúra Najvyššieho súdu ČR za platnosti Občianskeho zákonníka z roku 1964, podľa ktorej „okolnosť hrubého nepoměru plnení jednej ze stran k tomu, čo poskytla druhá strana, môže ve spojitosti s ďalšími okolnosťami toho ktorého prípadu naplňovať znaky jednání, které již koliduje s dobrými mravy. Avšak sama o sobě taková okolnosť absolutní neplatnosť právního úkonu, jímž mělo dojít k uvedenému hrubému nepoměru v plnění, ve smyslu § 39 obč. zák. (pro jednání contra bonos mores) založit nemůže“ (sp. zn. 30 Cdo 1776/2007). Identický záver vyplýva aj z odbornej literatúry. Komentár k Občianskemu zákonníku k tejto otázke uvádza, že „na základe rozporu s dobrými mravmi nemožno sankcionovať čistý nepomer medzi hodnotou zmluvných plnení. Súdy by sa nemali púšťať do materiálnej korekcie zmluvných podmienok, ak nie je možné identifikovať procedurálnu vadu v kontraktačnom procese“. Výška odplaty, ktorú súdy akceptujú je rôznorodá a jej výška nie je striktné daná, žalovaný má však za to, že súdy vo všeobecnosti akceptujú výšku odplaty do 2,5 násobku priemeru. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 01.02.2017 vo veci vedenej pod sp.zn. 10Csp/119/2016, v ktorom súd v odôvodnení konštatuje nasledovné: „Súd v zásade toleruje zvýšenú úrokovú sadzbu u problémových klientov, nepriechodných u bánk, ale len vo výške, ktorá nie je v rozpore s dobrými mravmi. Súd by v konkrétnom prípade akceptoval úrokovú sadzbu do max. 2,5 násobku tohto priemeru. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy bola priemerná úroková sadzba pre daný typ úveru vo výške 11,71% v úverovej zmluve je 28,10% z čoho vyplýva, že aj v zmysle vyššie prezentovaného názoru súdu je akceptovateľná a v súlade s dobrými mravmi. V danej súvislosti je taktiež potrebným si uvedomiť, že súd porovnával úrokové sadzby bánk s úrokovou sadzbou nebankovej spoločnosti, ktorou žalovaný je, čo nepovažuje žalovaný za správne a korektné. Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej

stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nespĺcacia neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu a z toho dôvodu spoločnosť nemožno za uvedené sankcionovať, nakoľko bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou výškou úrokovej sadzby uzatvorí alebo nie. Pokiaľ ide o sporné uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, poukázal na nasledovné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z.: celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V samotnej úverovej zmluve je tak poisťenie, ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „DOPLNKOVÉ SLUŽBY.“ Klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poisťného, či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. V uvedenom prípade si klient mohol okrem poisťenia zvoliť službu „zmenu výšky a počtu splátok“ a tiež službu „odložené splátky“. Klient si v prípade úverovej zmluvy č. 4401021265 zvolil poisťné spoplatnené sumou 5,30 eur mesačne (zahrnuté v splátke). A tiež ďalšiu alternatívnu službu: Zmenu výšky a počtu splátok, spoplatnenú sumou 1,49 eur mesačne. Ďalšiu alternatívnu službu Odložené splátky si klient nezvolil, preto je v poličku pod bodom 52. uvedené slovo NIE. Aj táto skutočnosť preukazuje slobodnú vôľu klienta pri dojednávaní dobrovoľných služieb. S tým súvisí nevyhnutosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 10.226,52 eur (36x284,07) úhradu za poisťné 190,80 eur (36x5,30) a tiež úhradu za službu zmena výšky a počtu splátok 53,64(36x1,49 eur) a výsledkom je suma uvedená v úverovej zmluve č. 4401021265 ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 9982,08 eur. K predmetnému konaniu právny zástupca žalovaného poukázal na právny názor Okresného súdu Senica v odôvodnení rozsudku zo dňa 21.03.2018 v konaní vedenom pod sp.zn. 9Csp/188/2017 v znení: „Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že cieľom zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov je ochrana spotrebiteľov pred nekalými praktikami poskytovateľov úverov, pred neprehľadnými, nejasnými, nezrozumiteľnými zmluvami, kedy spotrebiteľ pri podpise zmluvy nemá poňatia, koľko ho napokon úver bude stáť. Nie je to ale nástroj pre špekulácie spotrebiteľa za účelom získania úveru zadarmo a bez akýchkoľvek poplatkov v prípade, keď úver získal na základe jasnej, prehľadnej a zrozumiteľnej zmluvy. Ochrana spotrebiteľa ako slabšej zo zmluvných strán má nepochybne v právnom systéme svoje opodstatnenie, avšak zároveň aj svoje hranice dané zásadou spravodlivosti a účinnosti ochrany ohrozeného, príp. porušeného práva, zásadou rovnosti strán, ako aj ďalšími zásadami a princípmi ako sú vigilantibus iura, neminem laedere a pod. Bez rešpektovania uvedených zásad a princípov by súd skĺzol k formalistickému, nevýchovnému a paternalistickému postupu vo výsledku s neprípustným zvýhodňovaním dlžníka oproti veriteľovi.“ Na základe vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahujú žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov preto nepovažuje žalobu za dôvodnú.

4. Vo vyjadrení k odporu žalobca poukázal na judikáty najvyšších súdnych autorít, napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24. júna 2008, v ktorom súd vyslovil názor, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol, alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 11. 2010, sp. zn. 5 M Cdo 17/2009, keď súd konštatoval, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne

účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. prípadne rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 46/2009, zo dňa 30. júna 2010, v ktorom súd judikoval, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol vzniká podľa zákona tomu, kto ho získal. Tým, kto plnenie získal nie je osoba, ktorá predmet plnenia aktuálne drží, prípadne ktorá ho skutočne spotrebovala. Takýmto subjektom nie je ani osoba, ktorá ho získala na základe platne uzavretej dohody s adresátom plnenia a osobou, ktorá plnenie poskytla. Osobou povinnou vydať majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, je výlučne osoba, ktorej plnenie bolo adresované. Nie je preto podstatné, že žalovaný sa domnieva, že prijímanie splátok je oprávnené, keďže dôležitý je objektívne vzniknutý stav. Nie je dôležité ani to, že zmluva bola platne uzavretá. Relevantné vo veci totiž je to, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre tento typ zmluvy a na základe toho sa úver vyplývajúci zo zmluvy zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Možno preto uzavrieť, že :

- žalovaný prijímal platby nad rámec istiny, t.j. vznik obohatenia na strane žalovaného,
- prijímanie platieb bolo bezdôvodné, nakoľko žalovaný na tieto platby nemal nárok v dôsledku absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru,
- platením splátok žalobcom nad rámec istiny sa zmenšoval jeho majetok, hoci na to nebol
- vzhľadom na uvedené body existuje aj príčinná súvislosť medzi medzi bezdôvodným obohatením sa žalovaného a ujmu na majetku žalobcu.

V zmluve absentuje aj údaj o termíne konečnej splatnosti, resp. tento nie je uvedený v súlade so zákonom tak, aby ho informoval o rozsahu jeho záväzkov. Žalovaným uvádzaná argumentácia, ktorou sa snaží obhájiť (ne)súlady predmetnej náležitosti so zákonom, pričom argumentácia žalovaného je opakovane súdmi odmietaná, napr. Konečnú splatnosť úveru musí jeho poskytovateľ vymedziť konkrétnym dátumom, pričom v tomto smere nepostačuje údaj o celkovom počte splátok (v danom prípade 72), keď z obsahu úverovej zmluvy ďalej nie je zrejmé ani to, kedy tieto splátky začínajú plynúť, resp. majú splatnosť (Krajský súd Nitra zo dňa 11.05.2016, sp. zn. 5Co/403/2015). Súd po vykonanom dokazovaní mal za to, že v zmluve absentuje aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže v zmluve je uvedená len „lehota splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Veriteľ bol povinný špecifikovať konečnú splatnosť konkrétnym dátumom, pretože spotrebiteľ už pri podpise zmluvy musí byť informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve časovo (dátumovo) špecifikoval konečnú splatnosť úveru, a to na základe vstupných údajov, ktorými sú: dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok. Navyše, v danom prípade podľa názoru okresného súdu nie je jednoznačne určený ani termín splatnosti prvej splátky...(rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 12.01.2017, sp. zn. 16Co/782/2015). Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, podľa okresného súdu sa vyžaduje časová dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov, ktorými sú dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, ako aj výška a počet splátok. Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho časového údaja, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať, ktorý údaj však zmluva neobsahuje (rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 18.02.2016, sp. zn. 16Co/178/2015). Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením minimálne konkrétneho mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/1998, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co 165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co 30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 5Co 567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru a po jeho splatnosti má veriteľ nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie do kedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a od kedy úroky z omeškania. Nič teda veriteľovi nebránilo uviesť konkrétny dátum tak, aby aj spotrebiteľ vedel, od ktorého dátumu už nebude musieť (v prípade omeškania) platiť dohodnuté úroky, ale iba úroky z omeškania. Žalobca trvá na tom, že v zmluve nie je správne uvedená RPMN. Rozpätie RPMN uvádzané žalovaným je opakovane súdmi odmietané. V konečnom dôsledku žalovaný neuviedol jediný argument, prečo by mala byť RPMN v zmluve uvedená správne, iba na dvoch stranách cituje dva rozsudky (z toho OS Senica 9Csp/188/2017 je neprávoplatný, nakoľko žalobca podal odvolanie), ktoré

možno z pohľadu doterajšej súdnej praxe považovať za prekvapivé a právne neudržateľné. Nad rámec uvedeného, RPMN aj tak nemôže byť správna, pretože žalovaný do nej nezapočítal poplatky a poistné. Povedané inými slovami, ani žalovaným uvedené rozpätie nie je správne. Podľa indikatívneho výpočtu RPMN je výsledná hodnota RPMN vo výške 35,79% (po zohľadnení výšky splátky, počtu splátok a výšky istiny). Podľa ustanovenia § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. sa ročnou percentuálnou mierou nákladov rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalovaný iba formálne tvrdí, že poistenie a poplatky neboli povinný navoliť, avšak zo zmluvy vyplýva opak, a síce, že tieto sú už súčasťou formulárovej zmluvy, bez možnosti odmietnutia predmetných poplatkov zo strany spotrebiteľa. Žalobca si tak nemal možnosť zvoliť medzi viacerými typmi poistenia, resp. nezvoliť si žiadny, ale jednoducho mu poistenie a poplatky boli už do zmluvy vopred vpísané. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Pokiaľ žalovaný uvádza, že by sa malo jednať o dobrovoľné uzatvorenie poistenia a dobrovoľné prístupenie k doplnkovým službám, je povinný tieto skutočnosti preukázať, nakoľko mu táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona. Na preukázanie uvedených skutočností však nestačí iba tvrdenie žalovaného, nakoľko toto strana žalobcu popiera. Do predloženia relevantného dôkazu sa preto musí uplatniť zákonná domnienka o tom, že napádané dojednania v zmluve neboli individuálne dojednané, t.j. žalobcovi boli nanútené a z toho dôvodu mali tvoriť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa ustanovenia § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka, poistná zmluva obsahuje najmä výšku poistnej sumy, v prípade poistenia osôb výšku zaručenej poistnej sumy, výšku poistného, jeho splatnosť a či ide o jednorazové poistné alebo bežné poistné, poistnú dobu, údaj o tom, či je dohodnuté, že v prípade poistenia osôb sa bude oprávnená osoba podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, práva a povinnosti poisťovateľa, poisteného a toho, kto s poisťovateľom uzaviera poistnú zmluvu, výšku odkupnej hodnoty, ktorú poisťovateľ vyplatí v prípade poistenia osôb pri predčasnom ukončení poistenia. Nad rámec vyššie uvedeného, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ani základné náležitosti vyžadované pre platnosť poistnej zmluvy, preto nemožno hovoriť o jej platnom uzatvorení. V nadväznosti na uvedené je tak v zmluve nesprávne uvedený údaj nielen o RPMN, ale aj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom, čo sú údaje podstatného významu pre spotrebiteľa a ich uvedenie v rozpore so zákonom je objektívne spôsobilé spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Do zmluvy o spotrebiteľskom úvere nestačí uvádzať akékoľvek údaje, ale len také, ktoré zodpovedajú skutočnosti. Žalobca napáda neplatnosť dohodnutej úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi, teda podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, pričom podľa tohto ustanovenia vyslovujú neplatnosť dohodnutej úrokovej sadzby aj súdy SR (viď rozhodnutia citované v žalobe). Žalobca preto opakovane poukazuje na niektoré rozhodnutia súdov: Krajský súd Prešov zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3Co/114/2014 „Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/3/2015 „Odvolateľ síce dôvodne poukazuje na špecifiká nebankového sektoru, no podľa názoru odvolacieho súdu aj prevýšenie úrokov o 50 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami plne pokrýva

obavy poskytovateľov úverov nebankového typu, najmä ak majú rovnakú povinnosť posudzovať bonitu spotrebiteľa. Prevýšenie úročenia o viac ako 50% priemeru v bankách je už netolerovateľné a odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý odmietol chrániť úroky prevyšujúce úroky v bankách viac ako o polovicu. Úroky vyššie ako polovicu oproti priemeru v bankách za porovnateľný produkt sú zvlášť v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné, v rozpore s dobrými mravmi. Ak je v zmluve úrok dohodnutý vo výške 28,10% a banky v čase poskytnutia úveru mali priemernú úrokovú sadzbu vo výške 11,71% pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovvej sadzby v mesiaci január 2014, možno jednoznačne konštatovať, že tento je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko viac ako dvojnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu bánk. Žalovaný prezentuje jeho zmluvu ako súladnú so zákonom, no napriek tomu vznáša námietku premlčanie. Teda tvrdí, že nárok nevznikol (keďže jeho zmluva nepovažuje za bezúročné) a zároveň tvrdí, že je premlčaný. K posúdeniu existencie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení uviedol, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že žalobca musel nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by žalobca mohol skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohol dozvedieť alebo mal dozvedieť, ak by vynaložil potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001). Rozsah požadovanej skutočnej vedomosti žalobcu vyplýva priamo z právnej úpravy a rozdeľuje sa na dve základné časti, ktorými sú vedomosť o osobe ktorá sa obohatila a vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Ak má byť dodržaný výklad posúdenia vedomosti žalobcu o bezdôvodnom obohatení, ako ho opakovane konštatujú Najvyšší súd SR a Najvyšší súd ČR (t.j. požiadavka skutočnej, nie len predpokladanej alebo možnej vedomosti), potom môžeme zároveň tvrdiť, že ak žalobca mal získať skutočnú (nie len predpokladanú) vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musel poznať nasledovné skutočnosti: (i) existencia (uzatvorenie) zmluvy; (ii) rozsah povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy (obsah zmluvy) a samotné plnenie zo zmluvy na účet žalovaného; (iii) skutočnosť, že jeho zmluva o úvere je vadná (v rozpore so zákonom) a preto sa na ňu vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti; Ani samotná vedomosť o skutočnostiach podľa ods. (i) a (ii) by ešte sama o sebe neznamenalala aj skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo je totiž zo zákona potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru a na uplatnenie tejto fikcie je zase potrebné, aby boli splnené predpoklady presne špecifikované v zákone o spotrebiteľských úveroch (vadnosť zmluvy). Teda na to, aby sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti vyplývajúca zo zákona. Teda v tomto prípade je nadobudnutie skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vadnosti jeho zmluvy o úvere jednou z podstatných okolností o ktorých sa musí dozvedieť, aby bola naplnená subjektívna stránka jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení; následne už právna kvalifikácia plnenia na účet tretej osoby (žalovaného) nie je žiadnym spôsobom významná, a to aj v prípade, ak by spotrebiteľ nevedel o tom, že takéto plnenie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu ČR a Najvyššieho súdu SR, ktoré v prípade neplatného právneho úkonu konštatovali rovnaký záver: „V danej veci správne odvolací súd posúdil vznesenú námietku premlčania nároku, nakoľko z dokazovania je nepochybné, že o tom, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, a to užívaním nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, došlo najneskôr dňom právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bola vyslovená neplatnosť kúpnej zmluvy, týkajúcej sa predmetných žalovanou užívaných nehnuteľností...“- rozhodnutie NS SR so sp. zn. 5 Cdo 121/2009 Podľa Rozhodnutia NS ČR sp. zn. 25 Cdo 3306/2007: „Odvolací soud sice vycházel z uvedených závěrů, avšak jeho právní posouzení počátku běhu subjektivní promlčecí doby nelze považovat za správné, pokud dovodil, že žalobce znal dostatek relevantních skutkových okolností pro závěr, že se na jeho úkor žalovaní bezdůvodně obohatili, resp. že mu v důsledku jejich jednání vznikla škoda, již v okamžiku podpisu prohlášení o přistoupení k BSH, tedy absolutně neplatného právního úkonu. Z jednání žalobce po podpisu prohlášení je zřejmé, že žalobce tento právní úkon považoval za platný, předpokládal, že se stal členem BSH, odvedl na účet BSH požadované platby, přičemž očekával, že mu ze strany BSH bude obstarána nemovitost. Za subjektivní moment, kdy žalobce jako oprávněný zjistil skutečnosti, z nichž mohl dovodit, že právní úkon, na jehož základě plnil, je neplatný, tj. zjistil, že prostředky vynaložil marně a že se mu nedostane očekávané (sjednané) protiplnění, je možno považovat jak vyplývá z obsahu spisu až společnou schůzku členů BSH konanou

dne 22. 1. 2004.“ Dôvodom prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa úveru je práve a výlučne to, že zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Teda bez toho, aby ktokoľvek (či už žalobca alebo hoci aj sudca Ústavného súdu SR) vedel, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje táto fikcia, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení (vedomosť by mohla byť len prezumovaná). V prípade, ak žalobca (alebo ktokoľvek iný, vrátane sudcu Ústavného súdu SR) informáciu o uplatnení fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti na zmluvu o úvere nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané - t.j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehotách na účet veriteľa. Z judikatúry niektorých súdov vyplýva, že pri požiadavke na skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie. Základným pochybením pri použití argumentu „pri vedomosti o skutkových okolnostiach získania bezdôvodného obohatenia sa nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie“ je jeho výklad spôsobom ako uplatňuje žalovaný, kedy sa na základe neho automaticky odôvodňuje existencia skutočnej vedomosti každého subjektu v akomkoľvek právnom vzťahu o bezdôvodnom obohatení (s použitím predpokladu vedomosti o právnej úprave, o jej aplikácii na dotknutý právny vzťah a o všetkých dôsledkoch, ktoré z toho vyplývajú). Zmyslom tohto argumentu je relevantne obhájiť skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť momentom, kedy sa oprávnená osoba skutočne dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jej práva na súde. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa; teda v žiadnom prípade nejde o pokus o automatizáciu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ako je to prezentované pri spotrebiteľských vzťahoch najmä zo strany poskytovateľov úverov a následne bez ďalšieho aj nesprávne prevzaté niektorými súdmi. Teda tvrdenie, že právna kvalifikácia nie je podstatná, žiadnym spôsobom nepopiera zásadu nevyhnutnej existencie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o bezdôvodnom obohatení, ale sa uplatní len ako podporné výkladové pravidlo. Pri posúdení plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je bez významu ani určenie toho či v konkrétnom prípade ide o plnenie získané bez právneho dôvodu alebo o plnenie získané z neplatného právneho úkonu. V tomto prípade jednoznačne na začiatku existoval právny dôvod plnenia, ktorým je samotná písomná zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca plnil svoje povinnosti (ako mu vyplývajú zo zmluvy). Vzhľadom na uvedené teda nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení získanom bez právneho dôvodu (keďže právny dôvod existuje a je ním zmluva). Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku pod sp. zn. 4 Cdo 237 / 2005 „O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od počiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť, a zároveň právo na poskytnuté plnenie.“ Ak berieme do úvahy povahu jednotlivých dôvodov vzniku bezdôvodného obohatenia, a to (i) plnenia z neplatného právneho úkonu, napríklad zmluvy, ktorá je absolútne neplatná z dôvodu jej rozporu so zákonom; a (ii) plnenia z dôvodu uplatnenia fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o úvere, ktorá (fikcia) sa uplatní z dôvodu rozporu zmluvy o úvere so zákonom, pričom zároveň platí, že v oboch prípadoch existuje písomná zmluva, na základe ktorej zmluvné strany plnili, potom by sa na bezdôvodné obohatenie získané plnením žalobcu z úverovej zmluvy (na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti) malo nazeráť ako na bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu. Ako je uvedené aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 237 / 2005 „V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je v tomto prípade právny úkon, síce nastala, ale právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti na poskytnuté plnenie.“ Pritom v prípade bezdôvodného obohatenia získaného z neplatného právneho úkonu je absolútnou nevyhnutnosťou a štandardným postupom potvrdeným zo strany najvyšších súdnych autorít posudzovanie momentu, kedy sa oprávnený subjekt (žalobca) reálne o vadnosti úkonu (ako skutočnosti rozhodnej pre vznik bezdôvodného obohatenia) dozvedel. Prihliadanie na spotrebiteľský charakter získaného bezdôvodného obohatenia: V rámci spotrebiteľských vzťahov sa niektoré právne zásady uplatňujú odlišným spôsobom (v civilnom práve sú obchodnoprávne vzťahy s najnižším stupňom ochrany, nasledujú občianskoprávne vzťahy a po nich spotrebiteľské vzťahy, ktoré nesú najvyšší stupeň právnej ochrany na strane spotrebiteľa). V tejto súvislosti je zásadným faktom existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorý bol vyslovený v mnohých rozhodnutiach a podľa ktorého zásada vigilanti bus iura scripta sunt (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V konaní vedenom Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 6 M Cdo

9/2012 na podnet navrhovateľa (právneho nástupcu banky) podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie odôvodnené tým, že podľa § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v čase uzavretia zmluvy o úvere povinný ako spotrebiteľ nemal povinnosť prijať návrh rozhodcovskej zmluvy, a že o tejto možnosti mal vedieť so zreteľom na nevyvrátiteľnú domnienku o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov. Najvyšší súd však po posúdení veci konštatoval, že zásada „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí v spotrebiteľských vzťahoch ustúpiť ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany. Najvyšší súd tiež konštatoval, že „Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Premlčanie a plynutie premlčacích lehôt je pritom jedným z ukážkových príkladov právneho inštitútu, ktorý spadá pod použitie zásady vigilantibus iura scripta sunt. Napríklad NS SR v konaní pod sp. zn. 1 M Cdo 8/2008 vyslovil záver, že „V inštitúte premlčania sa premieňa pravidlo vigilantibus iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym)“. Teda ak by aj bol správny výklad žalovaného o spôsobe plynutia subjektívnej premlčacej doby (čo nie je), potom by tento jednoznačne nebolo možné uplatniť v prípade, ak na strane oprávneného subjektu vystupuje spotrebiteľ. V rámci civilného konania sa v spore uplatňuje zásada tzv. dôkazného bremena, ktorá vyjadruje skutočnosť, že podstatu uplatneného nároku musí žalujúca strana preukázať, podložiť dôkazmi. Uvedené však neznamená pasivitu žalovanej strany v spore. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010). V nadväznosti na uvedené je potom na žalovanom, ako v spore preukáže, že žalobca už v čase podpísania zmluvy (resp. zaplatenia poslednej splátky) vedel, že zmluva je v rozpore so zákonom (pričom túto skutočnosť sám žalovaný vyvracia, keď považuje zmluvu za súladnú so zákonom), ako preukáže, že žalobca mal už od 18.03.2016 vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Tieto tvrdenia žalovaného popiera a v súlade s ustanovením § 151 CSP uviedol, že žalobca v žalovanom deklarovanom čase nemal vedomosť o bezúročnosti zmluvy z nasledujúcich dôvodov: - sám žalovaný neuznáva argumentáciu žalobcu, že by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, preto neexistuje racionálny argument, prečo by mal spotrebiteľ mať o bezúročnosti vedomosť, - je v rozpore so zdravým uvažovaním, aby akákoľvek osoba vstupovala a plnila v právnom vzťahu, o ktorom vie, že je v rozpore so zákonom a v tomto zotrvala do splatenia všetkých záväzkov, čím by „dobrovoľne“ znižovala svoj životný štandard, - tým, že žalobca plní svoje povinnosti zo zmluvy a uhrádza všetky splátky znamená, že považuje zmluvu za súladnú so zákonom o vzniku bezdôvodného nemal vedomosť. Dôkazná povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.02.2010, sp. zn. 4 Cdo 285/2008). Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerazovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.02.2010, sp. zn. 4 Cdo 13/2009). Zhrnúc vyššie uvedené, možno konštatovať, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočností, ktoré sú mu na prospech (premlčanie nároku). Námietka premlčania je tak len formálna, žalovaný nepredložil jediný dôkaz o vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia (práve naopak, zistené skutočnosti nasvedčujú

tomu, že túto vedomosť nemal) a dokonca ani len neoznačil žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení. Žalovaný teda len predpokladá, že by žalobca mohol mať tieto vedomosti, pričom len ich predpoklad nie je dostatočný na vyslovenie záveru, že by mala začať plynúť subjektívna premlčacia doba, čo podporuje i žalovaným citovaná judikatúra. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na niektoré aktuálne rozhodnutia súdov SR, ktoré sa nestotožňujú s argumentáciou, ako je predniesol žalovaný. Konkrétne sa jedná o rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 25Co/75/2017: „odvolací súd poukazuje, že zásadne nemôže súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa žalobkyňa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedela najneskôr dňa 5.5.2014, kedy zaplatila žalovanému posledný poplatok za upomienku, a je nemysliteľné, aby súd akceptoval jej názor o plynutí 2-ročnej premlčacej doby od januára 2016, kedy sa mala dozvedieť o bezdôvodnom obohatení na základe právnej analýzy spotrebiteľského združenia. Súd prvej inštancie citoval viacero rozsudkov, avšak ani jedno rozhodnutie však súd neuviedol na ochranu morálky, či dobrých mravov, ktorými sú tak vysoké úroky v rozpore, pričom sú známe aj súdne rozhodnutia o rozpore námietky premlčania s dobrými mravmi. Taktiež zdá sa, že viaceré súdy posudzujú začiatok subjektívnej premlčacej doby už od času, kedy spotrebiteľ plní s odôvodnením, že má poznať právo, (čo je zrejme aj táto vec) a preto už v tom čase sa spotrebiteľ dozvedá o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd sa ani s týmto názorom nestotožňuje. Každý je totiž povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, aby sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nie teda čas, odkedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť, mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou.“ Tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 7Csp/144/2017, v ktorom súd uviedol, že „subjektívna premlčacia doba je preto subjektívna, lebo je založená na skutočnej vedomosti (subjektívnej) oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pokiaľ žalovaný v konaní nepreukáže skoršiu skutočnú vedomosť žalobkyne o bezdôvodnom obohatení, nemôže súd jeho námietku premlčania vo vzťahu k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby považovať za dôvodnú. Súd preto nevyhovel námietke premlčania, subjektívnu dvojiročnú lehotu považoval za zachovanú a žalobu podanú včas.“ V tomto konaní žalobkyňa tvrdila, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po porade s právnym zástupcom, čo súd akceptoval, pretože žalovaný nepreukázal jeho tvrdenia o skoršom plynutí subjektívnej premlčacej doby. Tiež ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Čadca zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 5C/31/2017, kde súd uviedol, že „Je logické, že ak by mala žalobkyňa vedomosť o tom, že zaplacením splátky sa žalovaný bezdôvodne obohacuje, a tým mu začína plynúť dvojiročná subjektívna lehota, nikdy by predčasne takúto splátku neuhradil. Súd sa stotožňuje s právnym názorom právneho zástupcu žalobkyne, že splatením splátok úveru začína plynúť objektívna lehota, a začiatok plynutia subjektívnej lehoty je možné najskôr spájať so skutočnosťou, kedy právny zástupca žalobcu mu oznámil, že zmluva má také nedostatky, s ktorými zákon spája sankciu, a to bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru... Súd má zato, že priemerný spotrebiteľ nemá právnické vzdelanie, a celé spotrebiteľské právo je založené na princípe ochrany práv spotrebiteľa, a z tohto dôvodu nedostatočná informovanosť spotrebiteľa v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Súd má zato, že pokiaľ by aj právny zástupca oznámil žalobkyňi svoj názor týkajúci sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v rámci porady, nie je ešte stále konečným spôsobom vyriešená otázka, či žalobkyňa mala vedomosť o tom, kto a v akej výške sa bezdôvodne na jej úkor obohatil, keďže až právoplatným rozhodnutím súdu sa definitívne ustáli skutkový stav a upravia pomery medzi stranami sporu. Žalovaný v konaní nedoložil jediný dôkaz o tom, že by žalobkyňa mala získať zaplacením poslednej splátky vedomosť o tom, že začala plynúť subjektívna lehota, alebo že by žalobkyňa mala vedomosť o bezúročnosti úveru, keďže sám žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov počas celého konania tvrdil, že zmluva je v súlade so zákonom, a má všetky zákonom predpísané náležitosti. Z týchto dôvodov súd považoval námietku premlčania za nedôvodnú.“ Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 31.05.2018, sp. zn. 9Co/104/2018: „v danom prípade súd prvej inštancie stotožnil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby s objektívnou premlčacou dobou, čo vyhodnotil odvolací súd ako nesprávny záver... pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúce subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvedel o okolnostiach, ktorú sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť skutočná a nielen predpokladaná, pričom rozhodujúce nie je ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Subjektívna premlčacia doba u

práva na vydanie plnenia z neplatnej zmluvy potom začína plynúť odo dňa, kedy účastník zmluvy zistil jej neplatnosť.“ Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 15Co/428/2016: „Okresný súd mal za preukázané uplynutie obidvoch vyššie uvedených premlčacích dôb, objektívnej trojročnej a subjektívnej dvojročnej. S námietkou žalovaného, že žalobkyňou uplatnené právo je premlčané, a to aj v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, čo opakovane namieta žalovaný v odvolaní, sa náležite vysporiadal už okresný súd v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd iba dodáva, že pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodujúca vedomosť o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Z hľadiska ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. V danom prípade aj odvolací súd považuje za preukázaný počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od okamihu, kedy žalobkyňa požiadala o poradenstvo občianske združenie zriadené na ochranu spotrebiteľov (Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS). Skutočnosť, že žalobkyňa uhrádzala žalovanému splátky aj nad rozsah istiny úveru svedčí o tom, že žalovaná nevedela, že žalovaný nemá na tieto sumy právny nárok. (viď. judikatúra NS ČR, aj závery NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.08.2010, kde sa okrem iného uvádza, že začiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil.)“ Podľa rozsudku Krajského súdu Žilina zo dňa 24.04.2018, sp. zn. 5Co/49/2018: „Tako vyslovený názor (ako ho prezentuje žalovaný v tomto konaní - pozn.) prvoinštančného súdu neobstojí, a to nielen z hľadiska ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ale ani z hľadiska znenia zákonného ustanovenia § 107 ods. 1 OZ. Naviac z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, ako i súdu ústavného jednoznačne vyplýva, že v spotrebiteľských veciach ustupuje princíp - neznalosť zákona neospravedlňuje, dôležitejším princípom, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod 6NCdo/9/2012 uviedol, že realite praktického života, teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnú až detailnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu... podľa názoru odvolacieho súdu až do konečného právoplatného rozhodnutia súdu v predmetnej právnej veci nemôže mať žalobca skutočnú vedomosť o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko táto otázka bude definitívne posúdená až v konečnom rozhodnutí o veci samej.“ Žalobca tiež poukázal na rozhodovaciu prax Najvyšších súdov, ktoré sa dostatočne vysporiadali s otázkou začiatku behu subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení: Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na dátum splatnosti tak, ako je tomu v prípade začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto sa obohatil (Rozsudok NS ČR z 30. 1. 2001, sp. zn. 25 Cdo 968/1999). Počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.09.2011, sp. zn. 4Cdo 256/2010). Posúdenie námietky premlčania vo svetle dobrých mravov Uznanie námietky premlčania s prihliadnutím na okolnosti tejto veci (porušenie zákona zo strany žalovaného za účelom obohatenia sa na úkor spotrebiteľa) by sa totiž jednoznačne priečilo dobrým mravom. Uznanie námietky premlčania by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil; spotrebiteľovi by tak za danej situácie zanikol nárok na plnenie v dôsledku uplynutia premlčacej doby, čo by bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil (pozri napríklad rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 19Co/254/2014 zo dňa 22. 10. 2015 alebo tiež rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/53/2009). Zhrnúť uvedené, súd uprednostnil záujmy veriteľa, a to aj napriek tomu, že sám pripravil nezákonnú zmluvu (čo potvrdil aj sám súd prvej inštancie), z ktorej inkasoval plnenia zo strany inak čestného spotrebiteľa, ktorý očakával, že rovnako čestný bude aj veriteľ, pred záujmami spotrebiteľa, ako osoby, ktorej bolo žalovaným ublížené. Cez prizmu vyššie citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potom v tejto veci nevyhnutné posúdiť i to, o to viac ak ide o spotrebiteľa, či výkon práva odporcu, ktorý vzniesol námietku premlčania, nie je taký výkon práva, ktorý by bol zneužitím práva v rozpore s dobrými mravmi s prihliadnutím na všetky okolnosti daného vzťahu. Treba prihliadnuť na

poctivosť žalobcu a zároveň jeho dôveru v poctivosť žalovaného, ktoré vo svojej podstate predstavovali pre žalobcu dôvod, pre ktorý si vydanie bezdôvodného obohatenia od žalobcu doposiaľ neuplatňoval ani na súde, a ani inou formou, naopak žalovaný nevyvinul žiadne úsilie vrátiť neoprávnene prijatú sumu, ktoré je prejavom a obsahom pojmu odborná starostlivosť, a to aj napriek ustálenej súdnej praxi z hľadiska posudzovania zmlúv žalovaného a jeho nekalých obchodných praktík. Nie je možné, aby žalovaný nevedel (pri starostlivom vedení zoznamu svojich klientov), že prijal bezdôvodne sumu nad rámec poskytnutého úveru bez ohľadu na to, či na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo bez právneho dôvodu (rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 13.10.2016, sp. zn. 16C/185/2016 potvrdený Krajským súdom Trnava dňa 27.02.2018, sp. zn. 26Co/55/2017).

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi pripojenými v spise výpisom z úverového účtu, úverovou zmluvou, úverovými zmluvnými podmienkami, úhradami žalobcu čl. 31-34, predsporovou výzvou čl. 37, zmluvou o hotovostnom úvere čl. 38, odporom čl. 44 - 55, vyjadrením čl. 65 - 71. Na pojednávaní zotrvali strany na svojich vyjadreniach.

6. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. V zmluve je nejasne uvedená RPMN, ktoré súdy neakceptujú, pričom výsledná RPMN aj tak presahuje toto rozpätie, a to o výške 35,79% o čom žalobca predložil dôkaz. V zmluve je neplatne dohodnuté poistenie, toto bolo žalobcovi vnútené, pretože je už súčasťou formulárovej zmluvy a zo zmluvy nevyplýva, že by mal žalobca možnosť poistenie odmietnuť. To isté platí aj o poplatku uvedenom v bode 50 zmluvy, ktorý bol do zmluvy vopred vpísaný, teda nie je výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán. Aj z toho dôvodu, že žalovaný nezapočítal poplatky a poistenie do nákladov úveru, je RPMN nesprávna a aj celková čiastka je nesprávna, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je tiež neurčito uvedený termín konečnej splatnosti. V súvislosti s námietkou premlčania poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/968/1999, tak isto aj uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/256/2010. Oba súdy zhodne uviedli, že počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby ale viaže sa k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Pokiaľ žalovaný tvrdí skutočnosti významné z hľadiska hmotného práva, teda premlčania nároku, je povinný svoje tvrdenia preukázať. Takýto dôkaz žalovaný nepredložil a vo svojom vyjadrení zo dňa 28.6.2018 iba uviedol, že za začiatok subjektívnej premlčacej doby možno považovať práve deň, keď sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu. Žalovaný poukázal na predsporovú výzvu žalobcu zo dňa 13.4.2017, teda mu bola doručená a práve v tomto okamihu sa začal žalobca domnievať, že jeho zmluva môže byť vadná. Poprel tvrdenia, že žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 18.3.2016, ktoré tvrdenie uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení, pretože zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že úrok a poplatky sa budú splácať takto: anuitné splácanie, teda úrok a poplatky sú zahrnuté v splátkach. Pokiaľ splátka zahŕňala úroky a poplatky, znamená to, že v čase, keď žalobca zaplatil žalovanému sumu na úver 6.660 eur teda sumu rovnajúcu sa istine úveru, v tejto sume nebola zahrnutá len istina ale aj ďalšie poplatky a úrok, teda v čase preplatenia sumy 6.660 eur nemohol mať žalobca vedomosť o tom, že má splatenú istinu. Žalovaný ani nepredložil dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, koľko sa započítavalo zo sumy splátky na istinu, úrok a poplatky, bolo by potom zrejmé, kedy by došlo k splateniu istiny. Argumentácia žalovaného je účelová.

7. Súd vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav: Žalovaný ako obchodná spoločnosť s predmetom podnikania okrem iného aj poskytovanie spotrebiteľských úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom uzavrel dňa 10.1.2014 so žalobcom ako fyzickou osobou zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej poskytol žalobcovi úver vo výške 6660 eur, ktorý úver sa zaviazal žalobca zaplatiť v mesačných splátkach po 284,07 eur, pri počte splátok 36, pri ročnej úrokovej sadzbe 28,1%, RPMN od 31,4% do 33,8%, priemernej hodnote RPMN 12,84 % a celkových nákladoch spotrebiteľa 9982,08 eur, v lehote splatnosti 36 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15-teho dňa v poslednom mesiaci pričom v bode 41 zmluvy pri termínoch splatnosti splátok je odkaz pod hviezdičkou, kde je uvedené, že klient je povinný splácať úver, a to v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pričom prvá splátka je splatná práve po prvom mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15.-ty deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Pod bodom 49 zmluvy sa dohodlo poistenie výdavkov, že klient podpisom zmluvy

zároveň súhlasí s tým, aby bol poisníkom poistený pre prípad smrti následkom úrazu alebo invalidity následkom úrazu. Úhrada za poistenie štandard je 5,3 eur, 1,9 % z pravidelnej mesačnej splátky bez poistenia. Tiež uzavreli dohodu o možnosti zmeny výšky a počtu splátok. Výška kreditného limitu bola dohodnutá 500 eur, ročná úroková sadzba 26,28%, RPMN 43,40%, priemerná hodnota RPMN 25,09%. V závere uvedenej úverovej zmluvy sa drobným a ťažko čitateľným písmom dohodlo, že neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy sú úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. uvedené na rube tejto listiny, strana 1 a na samostatnom liste strane 2,3.

8. V konaní nebolo sporné, že nebolo sporné že celkovo žalobca zaplatil na zmluvu 9058,01 eur. Z poštových poukázok predložených žalobcom mal súd preukázané, že žalobca z titulu uvedeného úveru zaplatil žalovanému v období od 11.6.2016 do 16.5.2018 sumu 1936,28 eur, platbami čl. 33-34:
- dňa 22.6.2016 vo výške 50 eur, v dňoch 21.7.2016, 16.8., 26.9.,17.10.,24.11.,19.12.2016,
- tiež v dňoch 15.1.,3.2.,23.2.,16.3.,17.4.,13.6.14.7.,15.8.,14.9.,13.10.,15.12.2017,
- ďalej 16.1.,22.2.,26.3.,19.4. a 16.5.2018 všetko vo výške po 85,74 eur.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia...

Podľa § 11 citovaného zákona, ods.(1) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 451 ods. 1,2 cit. zákona, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka: „Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.“

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

Podľa § 100 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1,2,3 cit. zákona, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

10. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a zhodnotiac vykonané dôkazy s poukazom na uvedené zákonné ustanovenia, súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný len čiastočne. Žalobca uplatňuje sumu 2398,01 eura, s úrokom z omeškania 5% ročne od 13.5.2017 do zaplatenia, ktorá suma má predstavovať sumu o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverovej zmluvy. Je nepochybné, že žalobca konal pri uzavretí a plnení zmluvy ako spotrebiteľ, pretože nekonal v rámci výkonu podnikania, povolania, resp. zamestnania. Rovnako je nepochybné, že veriteľ konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je i poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom. Súd podrobil kontrole zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zistil, že táto nemá všetky zákonné náležitosti predpokladané v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v čom sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu a preto sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), k), l).

Podľa § 11 ods. 2 cit. zákona v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania teda neobsahuje údaj o dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa názoru súdu nie je podľa § 11 ods. 2 uvedený ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov.

Je potrebné poukázať na skutočnosť, že v zmluve uvedený údaj: lehota splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15.dňa v poslednom mesiaci a veta následne uvedená malým písmom: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“, nie je naplnením v predchádzajúcej vete uvedených chýbajúcich zákonných náležitostí zmluvy. Konečná splatnosť úveru musí byť dátumovo presne špecifikovaná, teda musí byť vyjadrená presným dátumom, aby spotrebiteľ mal jasnú predstavu o presnom časovom období, dokedy bude úver splácať.

Zmluva neobsahuje správny údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, splácania úrokov a iných poplatkov, prípadné poradenie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V úverovej zmluve sa takýto podrobný údaj nenachádza a pokiaľ takýto údaj poskytuje veriteľ až v samotnom splátkovom kalendári po uzatvorení zmluvy, nie je tento údaj obsiahnutý v zmluve v čase akceptácie zmluvy oboma zmluvnými stranami.

V zmluve je ďalej uvedený údaj o RPMN v rozpätí od 31,4% do 33,8 %, pričom následne je uvedená poznámka, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru s tým, že klient súhlasí, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. V zmysle zákona sa údaj o RPMN musí uvádzať údajom ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru a nie ako rozpätie tohto údaju, pretože v tom prípade tento údaj nie je určitý a konkrétny. Je vecou veriteľa, že poskytuje úver bezhotovostne na účet spotrebiteľa s tým, že nevie s presnosťou určiť termín poskytnutia úveru. V Hlave 4. Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. má navrhovateľ predformulované, že úver je klientovi poskytnutý v okamihu prijatia finančnej čiastky v hotovosti alebo tretím dňom odo dňa odoslania predmetnej čiastky z účtu spoločnosti na bankový účet určený klientom. V danej veci bol úver poskytnutý na účet žalobcu, preto žalovanému musel byť známy presný dátum poskytnutia úveru tak ako má určené v úverových podmienkach. Žalovanému - veriteľovi nič nemohlo brániť pri jasne stanovených podmienkach a nákladoch úveru uviesť takýto presný údaj o RPMN. Rovnako nemohla byť individuálne vyjednaná dohoda, že klient, teda spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takáto zmluvná dohoda je v neprospech spotrebiteľa, ktorý v čase keď podpisuje zmluvu nemá jasnú predstavu o celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom tak ako je v zákone definovaná ročná percentuálna miera nákladov a táto môže byť dodatočne určená jednostranne len stranou veriteľa. Podľa výpočtu RPMN /viď kalkulačne na výpočet RPMN - zdroj internet/ na daný úver, sumu, ktorú mal odporca splatiť a dobu splácania predstavuje RPMN 34,97 %, čo je údaj, ktorý je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa /§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona/.

Okrem toho žalobca má pri počte splátok 36 a výške splátky 284,07 eur splatiť celkom 10226,52 eur, pričom v zmluve je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 9982,08 eur, čo je evidentne nesprávny údaj. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 19 ods. 2 citovaného zákona, ktorý uvádza, že pre účely RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov a podobne. V žalovaným uvádzanej celkovej splatnej čiastke nie je zahrnutá časť splátky, ktorá predstavuje poisťné, ako úhradu za poistenie v sume 5,30 EUR mesačne (čo predstavuje 1,90 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia) označené ako „dobrovoľné“ poistenie Balíček ŠTANDARD a poplatky za službu vo výške 1,49 EUR mesačne (bod 51 Zmluvy). Žalovaný podľa obsahu zmluvy jednostranne nanútil žalobcovi poistenie, žalobca podľa obsahu formuláru nemal možnosť odmietnuť poistenie, hoci je tu uvedené, že je dobrovoľné. Voľba poistenia je vopred vpísaná do žalovaným pripravenej formulárovej Zmluvy. Žalobca si tak nemal možnosť zvoliť medzi viacerými typmi poistenia, resp. nezvoliť si žiadny, ale jednoducho mu poistenie a poplatky boli už do zmluvy vopred vpísané. Celková suma poisťného vzhľadom k počtu splátok 36 x 5,30 predstavuje

190,80 EUR, ako poistné z poistnej zmluvy, ktorá nebola vzhľadom na absenciu podstatných náležitostí poistnej zmluvy riadne uzatvorená. Je zrejme, že žalobca mal platiť aj poplatok za zmenu výšky splátok 1,49 eur v každej splátke, čo predstavuje pri počte splátok 36 eur sumu 53,64 eur, ktorá suma zjavne nebola zohľadnená v celkových nákladoch spotrebiteľa. Možno mať dôvodné pochybnosti o tom, či ako spotrebiteľ mal záujem o takúto „službu“, keď v čase uzatvárania zmluvy nie je zrejme, či bude nútený žiadať o zmenu výšky splátok, počte splátok a podobne, nehovoriac o tom, že žalovaný ako veriteľ nevyvažuje tento poplatok žiadnym protiplením. I z týchto dôvodov musí byť údaj o výške RPMN zjavne určený nesprávne.

11. V zmysle uvedeného súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona, preto patrí žalovanému len suma rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom a splatenou časťou úveru, zvyšok sumy, ktorú mu žalobca zaplatil je bezdôvodné obohatenie. Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku pod sp. zn. 4 Cdo 237 / 2005 „O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od počiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť, a zároveň právo na poskytnuté plnenie.“ Pre uplatnený nárok založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny úveru, sú podstatné tri zložky, o ktorých musel žalobca vedieť, aby na jeho strane mohlo byť usudzované na vedomosť o bezdôvodnom obohatení:

a) Vedomosť o tom, že v dôsledku neuvedenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva.
b) Vedomosť o obsahu zmluvy, teda že zmluva niektoré údaje podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. neobsahuje.

c) Vedomosť o tom, že zo strany žalobcu došlo pri splácaní úveru k plneniu nad rámec poskytnutej istiny.
Ad a) Vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „Neznalosť práva neospravedlňuje.“ Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiťelne predpokladá a inak tomu nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalosti, ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamih vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Pre uvedenú zložku vedomia oprávneného o bezdôvodnom obohatení platí, že aj pri posudzovaní skutočnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z normatívnych konštrukcií právnych domniek a nimi predpokladaný stav je potrebné považovať za daný aj z hľadiska skutočnej vedomosti oprávneného. V prípade právnej domnienky, akou je znalosť práva, dokonca nevyvrátiťelne.

Ad b) Vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je potrebné na strane žalobkyne viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu.

Ad c) Pre posúdenie okamihu vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetných úverových zmlúv presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamihu zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. (rovnaký názor vyplýva aj z rozhodnutia KS v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017).

12. Avšak vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci žalovaný ako veriteľ vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd sa zaoberal posúdením, či je tento nárok premlčaný resp. nie. Súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že súd by na premlčanie práva nemal prihliadať s poukazom na rozpor takto uplatnenej námietky s dobrými mravmi podľa § 3 občianskeho zákonníka. Žalovaný námietku vzniesol v konaní, v ktorom je predmetom sporu i posúdenie spotrebiteľskej zmluvy a jej súladu s § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom zistenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je podmienka uplatňovaného nároku na plnenie. Preto uplatnenie tejto námietky nevykazuje znaky priameho úmyslu poškodiť spotrebiteľa a preto nie je dôvodný tak významný zásah do princípu právnej istoty, aký je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Z výsledkov vykonaného dokazovania v tejto veci nesporne vyplýva, že vyššie uvedený úver sa v zmysle vyššie uvedeného považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto všetky platby, ktoré vykonával žalobca nad rámec sumy 6660 eur sú bezdôvodným obohatením na strane

žalovaného. V tej súvislosti súd udáva, že nebolo sporné, že žalobca zaplatil na zmluvu 9058,01 eur, nad rámec sumy 6660 eur uhradil 2398,01 eur. V danom prípade platí trojročná objektívna a dvojročná subjektívna premlčacia lehota na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Plnenia ktoré nie sú premlčané sú plnenia žalobcu uhradené v období do dvoch rokov pred podaním žaloby. Pre každé z týchto plnení plynie samostatná premlčacia doba. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Táto vedomosť teda mohla vo vzťahu k jednotlivým úhradám nad rámec sumy 6660 eur existovať u žalobcu len v čase uskutočnenia každého plnenia. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že v tomto prípade je nadobodnutie skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vadnosti jeho zmluvy o úvere jednou z podstatných okolností o ktorých sa musí dozvedieť, aby bola naplnená subjektívna stránka jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení. Žaloba v predmetnej veci bola doručená tun. súdu 11.6.2018, preto nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si mohol uplatniť pred lehotou 11.6.2016, sú podľa názoru súdu s poukazom na vyššie uvedené, premlčané. Keďže k bezdôvodnému obohateniu v tejto časti došlo na strane žalovaného v deň každej vykonanej platby nad sumu 6660 eur, súd konštatuje, že žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v celom rozsahu premlčaný dňom 18.3.2018, ako to tvrdil žalovaný s poukazom na to, že pre každú splátku nad rámec sumy 6660 eur plynie samostatná doba (žalovaný tvrdil že keďže žalobca uhradil sumu požičanej sumy splátkou splatnou 18.3.2016, uplynula mu lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia 18.3.2018 a žaloba bola preto podaná po jej uplynutí) . Preto súd v časti o zapltenie sumy 1936,28 eur - súm uhradených od 11.6.2016, do dňa podania žaloby ako to vyplýva z poštových poukážok, vyhovel, a to v zmysle cit. ustanovenia § 451 ods. 1,2 cit. zákona, vo zvyšnej časti súd žalobu z dôvodu premlčania nároku žalobu zamietol.

13. Žalovaný sa dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dňom nasledujúcim po tom, čo mu vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalobca však uplatnil úrok z omeškania od 13.5.2017 s poukazom na doručenie výzvy žalovanému, preto súd priznal úrok z omeškania len v tomto rozsahu v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov.

14. O trovách konania sporových strán v predmetnej veci rozhodol súd podľa § 255 ods. 1,2 , § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 veta druhá C.s.p., v zmysle ktorého vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne. Z cit. ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnej veci bol žalobca úspešný v 80,75%-tách, neúspešný v 19,25 %-tách, čistý úspech predstavuje 61,5 %. Preto mu súd priznal v tomto rozsahu náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, spisovú značku, čo sa ním sleduje a podpis), označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1,2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa ustanovení o výkone rozhodnutia Civilného sporového poriadku a Exekučného poriadku.